

СЦЕНАРІЙ

Вистави «ПАН КОЦЬКИЙ»

для вихованців середньої групи «Театру казок»

Палацу творчості дітей та юнацтва Броварської міської ради

Броварського району Київської області

(Сценарій написано за мотивами української народної казки «Пан Коцький». Сцени, за участі дітей з особливими освітніми потребами, розроблені керівником гуртка «Театр казок» В. Сахно. Ролі адаптовані індивідуально для кожного вихованця, з урахуванням висновків про комплексну психолого-педагогічну оцінку розвитку дітей Інклюзивно-ресурсного центру та індивідуальної програми розвитку здобувачів позашкільної освіти).

Мета проведення заходу – продовжити знайомство вихованців з українською усною народною творчістю, сприяти розвитку їх акторських здібностей, а саме: уміння «входити в образ» і «утримувати» його впродовж вистави; формувати в дітях основи естетичної культури.

Обладнання: мікрофони, декорації, музичний супровід.

Реквізит: корзини, ложки, миски, скатертину, муляж куска сала, рушники, квіти.

Дійові особи:

Автор

Дід

Баба

Котофій

Кум Петро

Кума Мотря

Вовк

Ведмідь

Лисичка перша

Лисичка друга

Кабан

Їжак

Білочка

Маринка – внучка діда й баби

Мишенята – три особи.

Картина 1

Звучить музика, на авансцені мікрофон, до мікрофону виходить автор.

Автор. Жили собі дід та баба і горя не знали,

Мали мале господарство, ще й кота тримали.
Але котик постарів, спав вже багатенько,
Не ловив мишей він зовсім, бо став ледаченький.

Спить наш кіт та їсть, їсть та пісні слухає, навіть миші перестали його боятися.

Завіса відкривається, на сцені накритий стіл, лава з посудом, піч. З правого боку сцени – дерева, пеньок, хатинка.

За столом сидять дід та баба, під столом спить кіт, на сцені біля мікрофону автор.

На сцену вибігають троє Мишенят, хаотично рухаються по сцені. Кіт потягується і позіхає.

Баба. Піднімайся, чуєш, Коте! Піднімайся, скоріше! Дивись, миші скоро все у хаті перетроцять. Коте, Котофію, берися до роботи, бо ці капосні тварини шкоди вже наробили у нашій коморі!

Кіт. Що ти хочеш? Відчепися! *(потягується)*
Та кажи вже, не барися.

Баба. Чи ж мишей ловить тобі зовсім не охота?
(За кулісами звучить українська народна пісня «Грицю, Грицю, до роботи...»)

Баба. Кицю, кицю, до роботи.

Кіт. В мене порвані чоботи.

Баба. Кицю, лови мишенят!

Кіт. В мене ніженьки болять.

Баба. Коте, коте, рубай дров!

Кіт. Кахи, кахи – нездоров.

Баба. Кицю, кицю, ходи їсти!

Кіт. Ой, скажіть, де маю сісти.

Баба *(до діда)*

Діду, діду, що робить? Оце, так клопіт маю?

Ох, дідусю, дорогенький, що робить, не знаю?

Дід. Ой, чого ж ти, Коте,
Та й мишей не ловиш?

Кіт. А скажіть мені, навіщо тих мишей ловити?
В мене миска молока –
Буду його пити.

Дід. Начувайся, Коте,
Ось тебе провчу я.
Ти вже зовсім знахабнів,
Геть мене не чуєш!

Кіт. Відчепіться,
Бо я хочу пісеньку співати.
Краще «Віскасу» купіть
Мене годувати!

Дід. Ох, дивися, Котофію, терпець мій урветься!
Жити в лісі дрімучому, тобі доведеться!

Кіт. *(Зухвало)* Ет, дарма, я не хочу думати про це сьогодні, я подумаю про це тоді, коли будеш мене, дідусю, виганяти! *(Вкладається знову спати. Дід з бабою руками розводять)*

Баба *(до діда)* Давай обідати, дідусю! *(Сідають до столу, в цей час до них стукають у двері. До хати заходять куми)*

Картина 2

Кум. Здрастуйте у вашій хаті!

Кума. З неділею святою, будьте здорові!

Баба. Проходьте, проходьте! Просимо і Вас до нашого столу!

Дід. Просимо, просимо – сідайте до столу!

Кум. А ми до Вас з гостинцями!

Кума. Оце з базару приїхали! Скупилися трішки – та й швиденько до вас.

Кум. Щоб до обіду встигнути. *(Усі сідають до столу ведуть між собою розмову, обідають)*

Дід. Діставай, бабо, смажену картопельку, огірочки та курочку не забудь!

Баба. Добре, добре, діду!
(*Їдять, в цей час кіт прокинувся, принюхується, нанюхав сало і вкрав його, їсть під столом*)

Дід. А давайте, куме, сальця покуштуємо, того, що ви з базару привезли.

Кум. Давайте, куме! Мотре, подавай сало!

Мотря. (*Схиляється до корзини, не знаходить сала*) Ой, лишенько, а сала немає!

Кум. Як то так? Я ж сам його в корзину клав! (*Перевіряє корзину, теж не знаходить. З під столу вилазить кіт і облизується*)

Дід. Все! Урвався мій терпець!
Хай тобі, Котисько, грець.
Ось візьму та у візку
Геть до лісу відвезу.

Кіт. Лиха ти не заподієш.
Я і сам про це вже мріяв.

Баба. Ой, дідусю, голубчику, змилуйся над нами,
Заведи kota ти в ліс, та й zostав з вовками.
Хай вони його з'їдять, отаке ледащо,
Бо не буду годувати я його нізащо.

Кіт. Та затямте всі – Котові
Добре буде й у діброві.

Кум. (*Хапає kota*)
Ні, я сам вже відвезу злодія у хащі,
Там ти змінишся напевно, отаке ледащо!
(*Бере kota за вухо і виводить*)

Завіса закривається.

Картина 3

Звучить музика. На авансцені біля мікрофона автор. Подальша дія відбувається на авансцені.

Автор. Залишив кум kota під дубом,
Кіт сидить, сумує.
Коли дивиться – лисички
Весело мандрують.

(На авансцену виходить Кіт)

Кіт. Я – бідний Кіт, невдаха Кіт,
Нема у мене хати.
Куди іти і що робить?
Того не можу знати.
Ані людей, навколо ліс.
І в серденьку тривога.
Не стримаю своїх я сліз,
Таке життя – дорога...
(З'являються Лисички)
А що це за кралі сюди дибають?

Лисичка перша. Ми – Лисички.

Лисичка друга. Ми – сестрички
Не сидимо без діла.

Лисичка перша. Я гусяток пасла.

Лисичка друга. А я полювать ходила.

Лисичка перша. А тепер нам у неділю
Можна відпочити.

Лисичка друга. У салон краси негайно
Треба подзвонити.

Лисичка перша А щоб кращі, а щоб гарні
Стали ми сьогодні,

Лисичка друга. Треба піти в перукарню,
По зачіску модну.
(Побачили Кота)

Лисичка перша

Боже, милий, що за диво, вперше таке бачу!
Скажи мені як ти зवेशся, молодий козаче?

Лисичка друга

Пробачте за нескромність,
Я трошечки соромлюсь...
Дозвольте запитати,
Що ви за звір такий пухнатий?!
Що тут робите, що поробляєте, куди ви мандруєте?

Кіт *(поважно)*

Скажу відверто вам,
Сюди приїхав я із-за кордону.
Багато років жив я там,
Та й вирішив життя почати знову.
Я – Пан Коцький, цар звірів, по світу мандрую,
Дуже добре бачу, а ще краще чую.
Можу всіх я вас поїсти, коли розізлюся.

Лисичка перша. Та як же, пане, ти до нас попав?

Кіт. Майно і віллу я продав,
А гроші вклав у ліс цей дикий...

Лисичка друга. *(Здивовано)*

У-у –у-у! *(Шепочуться)* Коли він така особа важна, то хай до нас іде,
будемо разом жити!

Лисичка перша.

Ой, ти, котику-коточку, не сварись, не сердься,
Бо для тебе у нас є курятина з перцем.

Лисичка друга.

Іди до нас, поспішай – жити у хатину.
Будемо тебе глядіти, як малу дитину.

*(На словах автора звучить музика та відкривається завіса.
Кіт і Лисички ідуть до хатинки)*

Автор. Ї стали вони разом жити, ката годували,
Вкладали в ліжко спати, ще й пісні співали.
Кіт заснув, лисички встали, тихо вийшли з хати
Ї сіли собі на пеньочку рушник вишивати.
Вже пройшло чимало часу, кіт поспав, прокинувся,

Став з собою розмовляти, вслух думки казати.
Саме ось оцю розмову підслухав зайчисько,
Який нишком пробігав біля хати близько.

(Кіт виходить з хатинки)

Кіт. Ох, і добре я живу в цих лисиць гарненьких,
Вони мене так милують, як дитя маленьке,
Можу спати, погуляти, книжку почитати.
А ще можу я, як схочу, як буде охота,
Половити усіх звірів та кинуть в болото.

(Кіт прогулюється з лисичками під музику. Потім втрьох ідуть до хатинки)

Автор. Як почув оце все зайчик, то дуже злякався,
Побіг звідти він мерщій, під кущем сховався.
Там просидів він довгенько, подумав гарненько,
Поборов в собі він страх, до друзів подався
Щоб усе це розказати, чого він злякався.

*(На лісову галявину виходять вовк, кабан, ведмідь, білка, їжак.
Роздивляються лісові квіти. Побачили зайчика)*

Ведмідь. Зайчику, що з тобою сталося, що з тобою скоїлося,
Чого так перелякався, чи чого наснилося?

Кабан. Зайчику, поглянь на мене, який ти смішненький,
І чого ти так злякався, зайчику маленький?

Білка. Іди, зайчику, сюди, розкажи скоренько,
Хто тебе так налякав, моє ж ти серденько?

Вовк. Чого, зайчику, тремтиш, як ота осика,
Кажи нам усе мерщій, щоб не було лиха.

Їжак. Ой, зі сміху я помру, дивлячись на тебе,
І з якого таки дива так тремтіти треба?

Зайчик. А мені вже не до сміху, всі мовчять, ні звуку,
Бо я бачив у лисичок отаку звірюку (*показує*).
Він казав, що за годину нас усіх половить,
Всіх посадить у мішок ще й в болоті втопить.

Ведмідь. Що ж тепер нам всім робити, як нам поступати?
Як же, братці, нам тепер в лісі проживати?

Вовк. Я вважаю всім нам треба подарунки нести,
Щоб оцей страшний звірюка не чіпав нашої честі.

Їжак. А я його не боюся, я клубком звернуся,
В носа голками ввіп'юся, буде тоді знати,
Як маленького мене безсоромно чіпати.

Білка. Ну, страшний, ну здоровенний,
Ну і що із того,
Треба, друзі, нам, насамперед, глянути на нього!
Підеш, зайчику, ти знаєш де його шукати,
Запроси його у гості до моєї хати.

Вовк. Вірно, вірно, білка каже, глянемо гарненько,
А тоді вже поговоримо з звіром тим чемненько.

Заєць. На біду я народився у лиху годину,
Піду зараз до лисичок, може там і згину!

Автор. Пішов зайчик до лисичок, щоб у гості позвати,
І побачив їх, хороших, усіх біля хати.
За столом вони сиділи, чайок попивали,
Булку з маслом куштували, тихо розмовляли.

Заєць. Добрий день, руді лисички, гарні та миленькі,
Запрошує вас білочка в гості всіх чемненько,
Прихватіть разом з собою й гостя ви страшного.
Всі ми дуже хочемо глянути на нього.

Лисичка. Ми у гості всі прийдемо, та ви поховайтесь,
Бо розірве вас на шмаття, тоді начувайтесь.

(Зайчик біжить знов до звірів)

Зайчик. *(До звірів)* В гості всі вони прийдуть, лисички обіцяли,
Але всім нам поховатись вони наказали,
Бо порве він всіх на шмаття, ледь кого зачує –
Буде тоді нам всім лихо, от такий він лютий!

(Усі звірі ідуть зі сцени)

Автор. У гості лисички вже ідуть,
І пана Коцького ведуть.
А у білки у дворі вже кипить робота,
Накриваються столи, бо вгодить охота.
У гості звірі вже ідуть,
Гостинці для Кота несуть.

(Звірі по черзі виходять на сцену з дарунками)

Ведмідь. Ми подарунків принесли!
Куди покласти це усе...
Мед добрий... Повна бочка.

Кабан. Багато м'яса тут. Ось вам корівка!

Вовк. А я вівцю приніс!

Заєць. А я... Дивіться! До борщу капустаки повний міх!

Білка. Усе покласти можна тут. *(Показує, де покласти подарунки)*
Так, добре, ніби все готово.
А ось і гості на поріг.
Ох, караул, прошу усіх
Ховайтесь, друзі, всі мерщій!

Кіт. *(Заходить, оглядається)*
А де ж господарі, куди всі подівалися? Ніхто не стрічає?

Перша лисичка.
Усі звірі в лісі зараз поховались,
Бо дуже-дуже тебе вони налякались.

Кіт. А чого мене боятись? Я ж не буду тут кусатись.
Що я можу їм зробити? Можу лиш мишей ловити.
Можу випити сметану, коли з глечика дістану,
Можу вкрасти м'ясо, сало, та за це перепадало!

(Виходять всі звірі)

Вовк. Де ти, зайчику, скажи, бачив диво-велетня?

Кабан. Та хіба йому під силу з'їсти нас, таку громаду?
Чи втопити у болоті, чи іще чого зробити?

Білка. В страху очі ох, які великі!

Кіт. Хочу з вами в лісі жити, з усіма вами дружити,
Буду ліс охороняти, мишей сюди не пускати.
Щоб по лісу не гуляли та коріння не псували.

Звірі. Добре, добре ми вітаємо тебе в нашій лісі,
Живи собі у лисичок у добрі і втісі!
Приєднуйся ти до нас – святкувати в добрий час!
(Всі артисти виходять на поклон)

Використане літературне джерело

Українські народні казки / Упоряд. Л. Дунаєвська. – К.: Веселка, 1988, 288 с.

У виставі використані музичні варіації на теми українських народних пісень.